

Kohtulahendite kogumik

Kohtuasi C-36/17

Daher Muse Ahmed

versus

Saksamaa Liitvabariik

(eelotsusetaotlus, mille on esitanud Verwaltungsgericht Minden)

Eelotsusetaotlus – Euroopa Kohtu kodukorra artikkel 99 – Määrus (EL) nr 604/2013 – Selle liikmesriigi määramine, kes vastutab mõnes liikmesriigis kolmanda riigi kodaniku esitatud varjupaigataotluse läbivaatamise eest – Rahvusvahelise kaitse taotlus, mille on esitanud kolmanda riigi kodanik, kes on täiendava kaitse seisundi saaja – Tagasivõtmismenetluse kohaldamine

Kokkuvõte – Euroopa Kohtu (kolmas koda) 5. aprilli 2017. aasta määrus

Piirikontroll, varjupaik ja sisseränne — Varjupaigapoliitika — Rahvusvahelise kaitse taotluse läbivaatamise eest vastutava liikmesriigi määramise kriteeriumid ja mehhanismid — Määrus nr 604/2013 — Tagasivõtmismenetlus — Kohaldamisala — Rahvusvahelise kaitse taotlus, mille on esitanud liikmesriigile kolmanda riigi kodanik, kellele teine liikmesriik on andnud täiendava kaitse seisundi — Erand

(Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrus nr 604/2013, artikli 18 lõike 1 punktid b–d ja artikli 23 lõige 1)

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta määruse (EL) nr 604/2013, millega kehtestatakse kriteeriumid ja mehhanismid selle liikmesriigi määramiseks, kes vastutab mõnes liikmesriigis kolmanda riigi kodaniku või kodakondsuseta isiku esitatud rahvusvahelise kaitse taotluse läbivaatamise eest, sätted ja põhimõtted, mis otseselt või kaudselt reguleerivad tagasivõtmispalve esitamise tähtaega, ei ole kohaldatavad sellises olukorras nagu põhikohtuasjas, kus kolmanda riigi kodanik on esitanud rahvusvahelise kaitse taotluse liikmesriigis pärast seda, kui teine liikmesriik on andnud talle täiendava kaitse.

Seoses sellega tuleb toonitada, et need reeglid – mille eesmärk on tagasivõtmispalve mõistliku aja jooksul esitamise tagamisega suunata määruses sätestatud tagasivõtmismenetluse kulgemist – on loomuldas kohaldatavad vaid olukordades, kus sellise menetluse saab määruse alusel õiguspäraselt algatada. Määruse artikli 23 lõikest 1 nähtuvalt võib tagasivõtmismenetlus puudutada sellistes olukordades vaid artikli 18 lõike 1 punktis b, c või d osutatud isiku üleandmist. Kolmes viimati nimetatud sättes on silmas peetud taotlejat, kelle taotlus on läbivaatamisel, kolmanda riigi kodanikku või kodakondsuseta isikut, kes on läbivaatamise käigus taotluse tagasi võtnud, ja kolmanda riigi kodanikku või kodakondsuseta isikut, kelle taotlus on tagasi lükatud.

Seoses sellega tuleb meenutada, et määruse nr 604/2013 artikli 18 lõike 1 punktis d ei ole täpsustatud, kas seal mainitud tagasilükatud „taotlus“ on rahvusvahelise kaitse taotlus või kitsamas tähenduses varjupaigataotlus. Kui seda sätet tuleks tõlgendada viitavana varjupaigataotluse tagasilükkamisele, oleks

seda võimalik kohaldada täiendava kaitse saanud kolmanda riigi kodanikule, arvestades et direktiivi 2013/32 artikli 10 lõike 2 kohaselt võib täiendava kaitse anda alles pärast seda, kui on kindlaks tehtud, et taotleja ei vasta pagulaseks tunnistamise nõuetele. Kuid määruse nr 604/2013 artikli 18 lõike 1 punkti d ei saa niimoodi tõlgendada.

Seetõttu tuleneb määruse nr 604/2013 artikli 23 lõikest 1 koostoimes artikli 18 lõike 1 punktiga d, et liikmesriik ei saa määruuses sätestatud menetluste raames õiguspäraselt nõuda teiselt liikmesriigilt, et ta võtaks tagasi sellise nagu põhikohtuasjas kõnealuse kolmanda riigi kodaniku, kes on esimesena nimetatud liikmesriigis esitanud rahvusvahelise kaitse taotluse pärast seda, kui ta on saanud teisena nimetatud liikmesriigis täiendava kaitse.

(vt punktid 25, 27, 28, 30–32, 41 ja 42 ning resolutsioon)